

Een Nieuwe Wereld – een Nieuw Leven

Written by Katie Fleming

Translated by Suzanne Fakkert, Netherlands

De hete zon scheen omlaag vanuit de heldere blauwe hemel. Een warme bries dwarrelt

in de kust, met pelikanen surfend over de luchtstroming.

Lara lag op een badlaken in het zachte witte zand. Ze was op zomervakantie in de Bahamas en genoot van elk minuut van de absorberende zon.

In de afgelopen dagen, had Lara verschillende toeristen op het strand ontmoet en had met een aantal aan een avondmaal gezeten in een visrestaurant. Ze had gepland om twee weken te blijven, maar Lara wist dat ze langer als dat zou blijven zitten.

Het constante geluid van de oceaan was best rustgevend, maar Lara wilde niet de hele dag blijven luieren. Ze sprong op en rent richting het water. Na het nemen van een diepe adem, duikt Lara naar beneden in de verfrissende zoute oceaan.

Slag na slag door het water, vechtend met de golven, betrapt Lara zichzelf al snel dat ze best ver zit. Het water voelde erg rustgevend en Lara liet haar lichaam langzaam naar het oppervlak drijven. Helder gekleurde vissen schoten in het rond. Voor nog even langer liet ze haar lichaam door de golven duwen terug richting de kust en zwemt de rest van de terugweg.

Kort na 19:30u 's avonds, had de zon de horizon gegrepen. Brilljante rode stroken wierpen over het water wat een prachtige stemming creëerde. Een paar pelikanen vlogen voor de zon, met hun schaduwen reflecterend op de glinsterende oppervlakte van de oceaan.

Lara stond bij de rand van het water met haar tenen genesteld in het zand, met de warme oceaan zwemmend rond haar enkels. De hele strand was leeg van de fel gekleurde parasollen en blij spelende kinderen. Een paar achterblijvers waren klimmend over de zandduinen gezien, met hun strandstoelen slepend achter hun. Lara zoog nog een paar diepe luchthappen in van de vochtige, zoute lucht, dat nu koel begon te worden. Haar lange vlecht flapperde zacht in de wind en een paar losse haren borstelde langs haar gezicht. Lara sloot haar bruine ogen en stond stilletjes gezonken in haar eigen gedachten.

De zon had eindelijk zijn grip verloren en gleed omlaag in de horizon. Een helder, schitterend gekleurde maan nam zijn plaats in, hoog bovenin de lege, opgeklaarde lucht.

Donkere schaduwen kropen langzaam over Lara's gezicht.

Plotseling, grijpt een grote ruwe hand haar schouder vast.

Lara draaide in het rond, met uitzicht op een oude vrouw die voorover gebogen stond, leunend op een lange wandelstok.

'Ja?' vroeg Lara. De vrouw keek met een blik op Lara met haar oude ogen en verzakkende, gerimpelde huid. Ze opende haar mond om te praten en oude, verrotte oneven tanden sprongen eruit.

'Kom je nog mee of niet, jij trage lummel?'

Lara fronst, 'Waar naartoe?' vroeg ze.

De oude vrouw snauwde naar Lara, en begint dan met haar stok in het zand te tekenen.

>aq+

Lara schudde haar hoofd. 'Wat betekent dat nou weer?'

‘Ah, je krijgt me wat. Kom terug in nog twee andere getijden, het zal je laatste kans zijn. De *’s zullen echter niet blij zijn met je.’ Lara kijkt toe als ze omdraait en strompelend weggaat totdat de duisternis haar volledig heeft omarmd. Ze kijkt omlaag naar de vreemde belettering, denkend dat de vrouw gestoord was...

De volgende dag bracht Lara de dag relaxend door op het strand, zwemmend met dolfijnen en drinkend uit een glas met ijskoude fruitpunch. Haar gedachten bleven maar afdwalen, denkend aan de vorige avond...*Nog twee andere getijden...*De getijde in de ochtend was echter al voorbij, betekende dit dat ze vanavond zou terugkomen? Lara verdoet geen tijd meer. Ze haast zich terug naar het strandhuisje die ze huurde en begon gelijk in te pakken.

Een paar minuten later, was Lara klaar. In haar rugzak, had ze pistolen, een extra grijze tanktop, een jachtgeweer, papier, een pen, twee dozijnen vuurstaven en een mini-vlammenwerper. Ze had haar badpak uitgetrokken en omgekleed in een korte lichte kaki broek, een donkerblauwe tanktop en een zonnebril dat nachtvisie had. Lara stopte ook haar holsters in haar rugzak. Die zou ze later omdoen als het nodig was. Lara zwaaide haar rugzak om, en gaat dan terug naar het strand toe.

De zon was net onder de horizon gezonken, en de ruggen van een grote groep walvissen gleden geruisloos onder het donkere water. Lara wachtte geduldig af. Tien minuten gingen voorbij. Er was nog steeds geen teken van de oude vrouw. Lara haalde haar schouders op en draait terug om weg te gaan.

‘Hey! Wacht even! Zo snel kan ik ook weer niet lopen.’ Lara draaide haar hoofd om en zag de oude vrouw achter naar haar toe strompelen.

‘Ben je klaar om te gaan?’ vroeg ze.

Lara knikte. ‘Ik wel.’ De vrouw draaide zich terug om en wees naar een pier dat niet al te ver was. Ze begonnen langs de rand van het strand te lopen, in stilte.

Een paar minuten later, zag Lara zichzelf uitkijken op de oceaan een paar meter van bovenaf de pier. Een goed formaat van een motorboot schommelde heen en weer in de golven. De oude vrouw draait zich terug en begon een houten ladder af te dalen dat aan de zijkant zat vastgespijkerd. Ze nam plaats in de boot, kijkt dan op naar Lara en seint haar om te komen.

Nadat ze allebei in de boot zitten, knoopte Lara het touw los dat hun aan de pier vasthield en de vrouw startte de motor. Ze schoten in de duisternis van de nacht en waren al snel uit het zicht verdwenen...

De vrouw stak een lucifer aan en begon een aantal kaarsen aan te steken die op de bodem van de boot stonden. Ze flikkerden zachtjes in de wind, en overschaduwde een donkere schemering op beide gezichten. De wind hilde zachtjes naarmate ze verder over het donkere water gaan, alleen, in het pikkedonker.

Voor een halfuur voeren ze over het water, het enige geluid was de motor, zacht putterend. Lara dipte haar hand in het warme water en liet haar vingers er doorheen glijden langs de zijkant van de boot.

De vrouw rukte haar hoofd omhoog. ‘Doe dat niet! Ben je gek geworden?!’ Lara kijkt verbaasd. Misschien zaten er teveel haaien en wilde ze niet dat haar hand afgebeten zou worden? Lara haalde haar hand uit het water en haalde haar schouders op.

Vijf minuten later draaide de vrouw de motor naar een hogere snelheid.

‘Binnenkort zullen we wat zwaar weer tegemoet gaan. Maar, dat wist je wel toch?’

Lara knikte haar hoofd. Een enorme golf raakt plotseling de boeg van hun boot. Water sproeide over hun heen en lande terug in het water achter hen. Het water was in leven, wild golvend om hun heen – krachtig en hevig. De kaarsen op de bodem van de boot waren allang gedoofd. Mist spetterde op Lara’s gezicht na elke golf dat omlaag denderde. Ze bereide zich voor en klampte zich vast aan beide zijden van de boot. De oude vrouw bemande de smookklep van de motor en racete door de golven. Nog een andere grote golf bedreigde hen, maar ze ploegde zich er recht doorheen, met een doorweekt pak op het eind.

Even later leek de oceaan genoeg te krijgen van zijn spel en begon zich terug te trekken. De maan werpt een dim van witte reflectie op het wateroppervlak. De vrouw deed de motor uit en glimlachte naar Lara, met haar oude, verrotte tanden.

‘Nou, het ergste is tenminste over.’

Lara knikt en veegt dan haar natte handen af aan haar doorweekte korte broek. Onverwachts, cirkelt er een sluier als nevel om hun heen. Het had een bleke groene kleur en voelde erg zacht op de huid. Lara kijkt omlaag naar de kaarsen dat onaangestoken op de vloer lagen. Ze begonnen te roken! Binnen luttele seconden hield een heldere gele vlam zich vast aan de wiek, wild flikkerend.

Lara was verbijsterd. Wat gebeurde er zojuist? De boot drong een vrijgemaakte ingang van de mist binnen. Lara kijkt om haar heen en zag dat de groene nevel hun had omcirkeld. De vlammen begonnen langzaam te doven en waren ineens uit.

Lara kijkt omhoog naar de vrouw. ‘Wat was dat?’

Ze schudde haar hoofd en kijkt met een blik naar Lara. ‘Je hoeft je voor mij niet dom te houden meisje, hoor je me? Ik had gisteren al genoeg van je!’ Ze grijpt in haar overgelopen jaszak en haalt er een klein vierkanten doosje uit. Eenmaal geopend, neemt Lara een kijkje. Het leek op een soort van kompas en had kleine rode lichtjes als rand.

De vrouw friemelde er even mee en knikt dan haar hoofd in tevredenheid.

‘Heb je al een van deze bemachtigd?’ vroeg ze.

‘Nee,’ antwoordde Lara. Ze reikt in haar andere jaszak en haalt er nog een klein doosje uit. Ze gaf het aan Lara.

‘Gewoon voor het geval je ooit verdwaald uit de >aq+, dan hoef je niet in paniek te raken.’

Lara knikte en laat het dan in haar rugzak glijden. Daar ging het woord weer. “>aq+”. Wat betekende het? Verdwalen? Waar? Waar dacht deze vrouw aan?

De vrouw drukte een knopje in op het kompas en stopt het dan terug in haar zak. Ze stak de kaarsen opnieuw aan en kijkt dan op naar Lara.

‘Vreemde plekken soms, hè?’

Lara ging akkoord.

‘Jep, het is echter maar goed dat het nog steeds een geheim is. We zouden geruïneerd zijn als wie dan ook maar informatie over de Bermuda Driehoek ontdekt.’

‘De Bermuda Driehoek?’ flapt Lara uit.

‘Nou, ja, waar anders? Jeetje, soms zijn jullie mensen echt traag van begrip weet je dat.’

‘Ik denk dat ik uitgeput ben. Ik kan mij niet eens herinneren waar we waren,’ antwoordde Lara. De vrouw schudde haar hoofd.

‘We zitten exact in het midden van de driehoek. Weet je het nu?’

‘Oh juist. Hoe kon ik het vergeten?’ Lara besloot het spelletje mee te spelen. Het kon geen kwaad.

‘Geen idee. Ah het komt eraan!’ Ze wijst omlaag naar het water. Een enorme onderzeeboot kwam naar het oppervlak drijven. Een deel van het dek opende zich en ze seinde naar Lara om in te stappen.

‘Onthoud dit,’ zei ze, ‘het is 31 vadem diep, dus wees er zeker van dat je *SPH* als je ongeveer 1,5 vadem diep zit.’

Lara springt in de onderzeeër en het dak sluit zich achter haar. *SPH? Moet zeker een afkorting voor iets zijn*, dacht ze. Nadat ze de onderzeeër begint af te dalen, nam Lara plaats op de grond. De zijkanten waren allemaal van glas, wat geweldig is om de oceaan te bekijken. Er zaten echter geen besturingspanelen. De onderzeeër werd vanuit een andere plek bestuurd. In het uiterste midden van de vloer, kon Lara een grote uitgezaagde cirkel zien. Het zag er naar uit alsof het uit de weg kon worden geschoven om er doorheen te kunnen. De onderzeeër was nu 31 centimeter diep.

Terwijl Lara zit te wachten totdat ze bij haar bestemming is, pakt ze haar pen en papier. Ze maakte drie kolommen: Woord, betekenis en gok. In de eerste rij schreef ze *>aq+*, en daaronder, *SPH*.

De oude vrouw had Lara de vorige avond verteld dat ze naar de *>aq+* gingen. Aangezien ze daar nog niet was, kon ze niet eens piekeren om te raden. De onderzeeër was nu 1,5 vadem diep.

Lara kijkt naar de dieptemeter op de muur. Ze zou nu *SPH* moeten doen, maar ook dat wist ze niet wat het betekende! Lara slikte wat speeksel en voelde een kleine verandering in haar oren. Deze onderzeeboot was ongelooflijk!

Naarmate ze verder gaat met afdalen, zag Lara spectaculaire dingen ver achter de ramen. Wie had ooit gedacht dat het midden van de Bermuda Driehoek zo vol zat met leven? Lara zag drie kleine keizervisjes die elkaar achtervolgden en een witte haai dicht achter hun aan. Prachtige kleuren van zeewier lichten op door de felle lichten van de onderzeeboot, drijvend langs het raam, gesponnen en gedraaid in het heldere water. Enorme kwallen dreven voorbij, met hun tentakels borstelend langs het glas. De onderzeeboot ging verder met duiken, veel sneller als daarvoor. De dieptemeter las 15,5 vadem!

Wat was de Bermuda Driehoek nou werkelijk eigenlijk? Lara had een paar jaar geleden studie naar gedaan en ontdekte vele fascinerende verhalen.

De Bermuda Driehoek, ook wel bekend als de Duivel’s Driehoek, is gelokaliseerd binnenin denkbeeldige lijnen verbonden met Florida, Bermuda en Puerto Rico, dat ongeveer 36260 vierkante kilometer van de Atlantische Oceaan bedekt.

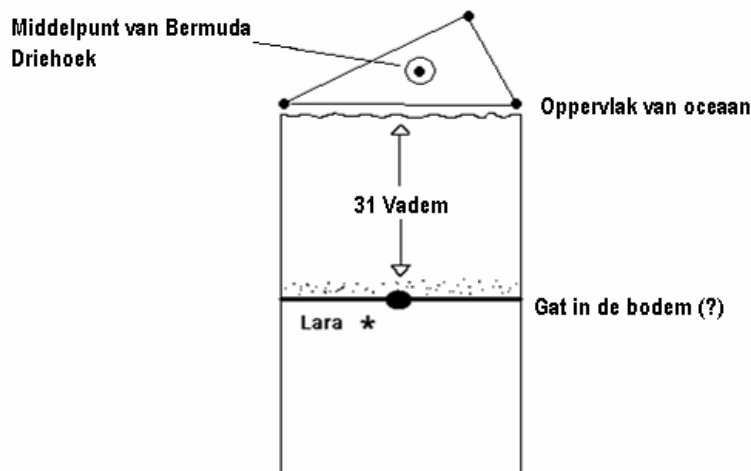
Over de jaren heen, zijn er honderden schepen en vliegtuigen mysterieus verdwenen binnen de Driehoek. Lawrence David Kusche, een onderzoeker, heeft de meest bekende verdwijningen onderzocht. In Oktober 1944, was er een schip genaamd “Rubicon” ontdekt dat doelloos van de kust van Florida dreef. Het enige teken van leven aan boord was een hond en het schip was in uitstekende staat. “Cyclops”, een schip met een bemanning van 309 man verdween in Maart 1918. “Nereus” mysterieus verdwenen in December 1941. Wat er echter raar aan was, dat in de meeste gevallen:

1. Geen noodsignalen ontvangen waren
2. De weersomstandigheden algemeen goed waren
3. Dat er geen bekende mechanische problemen waren
4. Niks was opgeschreven in logboeken of radio omroepen waren gedaan om aan te geven dat het schip of het vliegtuig in enige problemen zaten
5. Zoektochten faalden met het vinden van enig puin of lichamen

Ongeveer tien minuten later, kwam de onderzeeër tot een volledige stop. Lara kijkt uit een raam naar een enorme koraalrif. Het leek alsof er wel duizenden kleine visjes in en uit de gaten zwommen.

Piep, piep. Lara staat op nadat de cirkel in het midden van de vloer naar links was geschoven door allerlei kleine mechanische delen. De bodem van de oceaan lag onthuld. Dan opeens, word de grond van de zee schuin omhoog gezet en onthulde een opening daaronder. Lara klimt omlaag en de kleine cirkel ging weer terug op zijn plaats. Lara ging verder naar beneden van de kleine ladder totdat ze aankomt bij een wandelgang ongeveer drie meter beneden.

Ze kijkt omhoog naar de plek waar ze doorheen is gekomen. De Atlantische Oceaan lag daarboven. Ze was onder de oceaan! Lara begon het in te beelden in haar hoofd.

Ze kon gewoon werkelijk de oceaan boven haar zien! Het is net als dat je naar boven kijkt vanonder de bodem van een aquarium, maar de mogelijkheid hebt om door het zand

heen te kijken! Het was vergelijkbaar met een eenrichtingsgordijn. Je kon *niet* openlijk door de bodem van de oceaanvloer heen kijken, maar je kon er doorheen kijken als je er onder zat. Het was gewoonweg fascinerend!

Lara draaide haar aandacht weg van het “plafond” en kijkt uit naar wat voor haar lag. De uitkijk was adembenemend en ze moest een paar keer knipperen om haarzelf te bewijzen dat het er daadwerkelijk was. Lara keek uit op een geheel nieuwe beschaving, die bekend stond als “De >aq+”, volgens een groot bord.

Ze staart naar de opmaak van de scène voor haar. Het deed haar denken aan de Hoge Beveiligingsterrein die ze eens had bezocht in de Nevada Woestijn. Alles was grijs. Alle wandelgangen, die zich in iedere richting vertakten en gemaakt waren uit grijs metaal die geperforeerd waren met middelmatige gaten. Overal waren duizenden kleine elektrische lichtjes, op de vloeren, trappen en muren. De meerderheid was rood, maar er was een vreemd groen zo nu en dan. Een groot zwembad met groen water stond in het midden van het segment. Nevel danst op het oppervlak wat een griezelige kijk geeft.

Wat Lara het meest verraste, was dat er overal mensen waren! Ze werkten allemaal gestaagd, friemelend met kabels en uitrusting. Ze waren allemaal gekleed in grijze shirts en lichtgekleurde korte broeken en droegen dezelfde laarzen als die Lara had ingepakt. De plek reikte uit zo ver als Lara kon zien en bleek zich te vertakken in verschillende afdelingen.

Ze was nog steeds niet ontdekt.

Lara boog omlaag, en kleet zich snel om in haar grijze tanktop en laarzen. Ze was klaar...

‘Wee!’

‘Hey! Wacht nou!’

‘Rustig aan!’

Wanneer Lara op de bodem van de trap arriveert, speren er enkele kleine kinderen langs haar heen in vreemd uitzierende gemotoriseerde voertuigjes. Het waren ongewoon uitzierende auto’s dat maar één wiel onderaan in het midden had. De kinderen hielden zich stevig vast aan de sturen die te vergelijken waren met die van fietsen. Op de rechterstuur, zag Lara twee kleine knoppen dat de snelheid van de auto bestuurde. Het kind zat in een kleermakerszittende positie op een ronde stoel. Ze hadden geen riemen om! Lara kijkt toe naarmate ze lachend hard door de gang rijden terwijl ze tikkertje spelen.

Na ongeveer tien minuten ronddwalen, zag Lara zichzelf vooraan een ronde zwembad met groen dampig water. Ze kijkt omlaag naar haar spiegelbeeld en frons. Haar hoofd was ondersteboven! Ze deukt haar hoofd in een vreemde positie: ‘*Vaag*,’ dacht ze.

‘Hey jij!’ riep een stem. Lara draait zich om, en staat oog in oog met een jongen van ongeveer negen jaar oud.

‘Ik heb je hier nog niet eerder gezien. Ben je nieuw?’ vroeg hij.

‘Ja,’ antwoordde Lara, ‘een oude vrouw heeft mij hierheen gebracht. Ik weet niet zeker wat ik nou moet doen eigenlijk.’

De jongen knikte. ‘Ah ja, ze is echt een oud ding, nietwaar? Maar oké. Ik leid je rond en dan kun je je gaan vestigen. Je ziet er niet al te slecht uit na je reis. Hoe voel je je?’

‘Wel goed.’

‘Mooi, dan brengen we je later wel wat meer op krachten. Volg mij.’

De jongen nam Lara in de eerste kamer rechts. Het was niet erg groot en binnen was er maar een persoon aan het werk. Verscheidene schermen hingen vanaf het plafond en kleine

groene stippen sprongen er overal op. De volgende kamer was erg groot. Allerlei stoelen stonden in een rij langs elke muur. Vier mensen zaten verspreid in de kamer op de stoelen.

Twintig minuten later, had de jongen honderden verschillende kamers aan Lara laten zien. Hij vertelde haar dat er nog wel duizenden meer waren! Het was gemakkelijk verdwaald te raken doordat de gangen weer in andere gangen, in alle richtingen opsplisten.

‘Dit is het einde van je tour,’ zei de jongen tegen Lara. ‘Je zult de rest zelf moeten bekijken. Ik moet nu gaan.’

‘Wat, nu?’ vroeg Lara.

‘Ik zal je naar een van de *’s brengen en dan zal je worden opgedragen wat je moet doen.’

‘Dank je voor je hulp...’

‘...>--IV’ antwoordde hij.

Lara knikte haar hoofd, verward. De jongen wees naar een grote deur en loopt dan weg. Ze klopte aan en ging verder naar binnen.

‘...en deze vrouw bracht mij hier naartoe,’ hiermee eindigde Lara haar uitleg aan drie mensen die om een rond bureau zaten.

‘En je hebt geen idee waarom je hier bent?’ vroeg een man.

Lara schudde haar hoofd.

‘Kun je je nog *iets* herinneren?’ vroeg een andere.

‘Niks!’

De derde man stond op en loopt naar Lara toe. ‘Er zijn een paar die net zoals jou zijn. We wisten dat dit zou gebeuren. Tja, we zullen je weer op school moeten zetten. Je zult onze taal herleren en ons geschiedenis. Als je eenmaal bent geslaagd, helpen we je te bepalen wat voor baan je hier zult krijgen, op de >aq+.’

Lara knikt. Ze was geweldig in het spelen van dit soort spelletjes! De eerste man stond op en opende de deur voor Lara. Hij nam haar drie gangen mee naar beneden waar ze nog niet naar beneden was gegaan en stapte binnen in een grote kamer dat gevuld was met stoelen en werktafels.

‘Bij deze wens ik je veel geluk...oh wacht, ik neem aan dat je niet je naam kan herinneren, of wel?’ vroeg hij.

‘Nee, het zal wel kwijtgeraakt zijn,’ antwoordde Lara, met de hoop dat dit het goede antwoord was.

‘Kwijt? Je zult wel gelijk hebben. De lerares zal je wel benoemen dan. Tot kijk voor nu.’

Lara zwaaide tot ziens en loopt dan het klaslokaal binnen.

‘Hallo daar!’ riep de lerares. ‘Ben je een nieuwe leerling hier?’

‘Ja,’ gaf Lara als antwoord.

De lerares zat op een soort van mechanische voertuig. Zij stond op een vierkant en het bewoog rondom wanneer ze haar arm in haar gewenste richting uitstak.

‘Oké, we zullen een plaats voor je regelen.’ Ze reed naar de achterzijde van het klaslokaal en wees naar een lege werktafel. Lara volgde en ging zitten. Terwijl ze wachtte op de leraar om de les te starten, nam Lara een blik door de kamer. Er was een middelmatige raam aan een zijde van de kamer, tegenover hetgeen waar Lara binnen kwam. Je kon de oceaan zien waar een paar vissen rondzwommen. Gezien de rest van de plaats, was alles

gemaakt uit metaal. Lara kijkt omlaag naar de vloer, waar een aantal kleine gaten inzaten, zoals op de trappen.

‘Goed, laten we gaan beginnen.’ zei de lerares. ‘We hebben een nieuw lid in onze klas. Ik zal haar naam op het schoolbord schrijven.’

>-VI

Lara keek rond naar de kinderen. Zij leken net zo verward als dat zij was!

‘Geen paniek! We gaan met z’n allen leren hoe we moeten lezen en schrijven in onze speciale taal en zelfs hoe je het moet spreken! Welnu, ik wil dat jullie allemaal je papier en schrijfgerij pakken. Schrijf alles over dat ik op het bord schrijf.’

Lara reikt in haar rugzak en haalt er haar pen en papier uit. Iedereen wacht geduldig af als hun lerares een ooglapje van haar bureau pakt. Ze zwaait haar arm naar een wit bord en deed het lapje op haar rechteroog.

‘Zijn jullie er klaar voor?’

Iedereen knikte instemmend.

‘Wat is dat voor grappig lapje die je draagt?’ vroeg een jongetje, die voor Lara zat.

De lerares draaide zich om.

‘Dit is *mijn* schrijfgerij.’ Ze draait zich terug om, met ongeveer een meter van het bord verwijderd.

Zoef! Zoef, zoef! Zzzzoef!

Kleine rode laserstralen schoten uit haar oog! Lara kijkt met bewondering naarmate ze met de laser op het bord begint te schrijven. Ze schreef alles over op een blanco pagina in haar notitieboekje.

Symbool	Uitspraak	Symbool	Betekenis
<	Muh	+	Huis, gebouw
>	Luh	*	Belangrijk persoon
-	E	Sph	Zucht
--	I	Waqe	Lopen
\ /	X	^asph-	Positie
-	Flh		
~	Ore		

‘En nu, met het gebruik van je nieuwe tabel,’ zei de lerares, ‘wil ik dat je,’ ze wees naar Lara, ‘je naam opnoemt. Onthoud, zo ziet het eruit,’ ze wijst naar het bord.

>-VI

Lara kijkt voorzichtig naar haar tabel. Luh...e?’

‘Juist!’ Jouw naam is Luhe 6. En nu, wil ik dat iedereen woorden probeert te maken met het gebruik van je tabel. Schrijf het woord en de symbolen in jullie notitieboekjes.’

Lara kijkt terug naar haar tabel. Vlh...Oere.

$\_ \sim =$ Vloer

$\_ \backslash \text{--} + =$ Uitgang

$\text{Sph}^{\wedge} \text{asph} =$ Schip

$\text{Mu} > =$ Muur

De taal was zo slecht nog niet! De lerares liep langs Lara’s werktafel en keek omlaag naar haar notitieboekje.

‘Heel goed >-VI! Je leert snel!’

‘Dank je,’ antwoordde Lara. Haar lerares ging verder het klaslokaal rond, kijken hoe iedereen het er van afbracht. Lara stak haar hand omhoog.

‘Ja?’

‘Hoe kunnen we nou andere woorden schrijven, zoals vis? Er zitten geen v’s in het tabel.’

‘Ze hoeven niet exact te zijn. Hier, ik zal het je laten zien.’ Ze nam Lara’s pen en schrijft op haar papier.

$\text{Vis} = \text{Flh} - - \text{sph}$

$\text{Flh} \rightarrow \text{V}$

$- - \rightarrow \text{I}$

$\text{Sph} \rightarrow \text{sis}$

‘Als je een letter onderstreept, spreek je die letter uit. V-i-sis.’

Lara knikte haar hoofd. ‘Ik heb het door!’ Ze bladert terug naar de eerste bladzijde in haar boekje

$>ab+$

‘Wat betekent dit?’

‘Breek het in twee delen, dat maakt het gemakkelijker.’

‘Goed. Luh-ab.’

‘En wat betekent het plusteken?’

‘Een gebouw of bouwwerk.’

‘Juist!’

‘Luh-ab...lab?’

‘Ja! goed gedaan!’

‘Zitten we in een lab?’ vroeg Lara.

‘Welnu, denk nou niet vooruit hè. Onze geschiedenisles is hierna!’ ze geeft Lara een knipoog en zwaait dan haar arm naar de volgende student.

Een paar dingen waren nu wat duidelijker voor Lara. Ze begreep hun simpele taal en wist ook hoe ze het moest lezen. Ze zaten in wat een Lab genoemd werd, iets te doen waar Lara nog steeds onzeker over was. Hun technologie was zoveel geavanceerder en hun levensstijl was best anders dan van de ‘echte wereld.’ Lara hoopte meer te leren over deze

fascinerende plek tijdens haar geschiedenisles.

‘...Dat is toch niet te geloven? We zitten al voor duizenden jaren in ons bestaan!’ legde de lerares uit aan de studenten. Wat gemompel van verbazing echode door het klaslokaal.

‘Is dat alles?’ vroeg Lara. ‘Mensen lopen hier al eeuwenlang rond!’

‘Dat is zo, maar kijk eens naar hoe ver we al voor hun zitten.’

‘Voor *hun*? Ik snap het niet.’

De lerares schudde haar hoofd. ‘Arme jij, je hebt *echt* een grote brokstuk uit je geheugen verloren. >-VI, wij zijn geen mensen. We zijn robots.’

Lara kijkt verschrikt. Robots?!

‘Ik weet dat dit als een schok voor je moet overkomen. Dit komt omdat je te lang bent blootgesteld in een andere wereld na de <V.’

‘Mux?’

De lerares knikt. ‘Vijfentwintig miljard sph’s geleden, is er hier een verschrikkelijk iets gebeurt. Zware >ab+ bevingen vernietigde $\frac{3}{4}$ van onze beschaving! Miljoenen robots werden in de oceaan gedumpt en meegesleept. Aangezien robots niet te lang in het water kunnen overleven, zijn de meesten geëxplodeerd. De gene die in de stroming werden gevangen waren de gelukkigen. Zij werden op het land aangespoeld en konden weer binnen een paar uur functioneel zijn.

‘Vanwege het water in hun systemen, was hun geheugen gewist. Er heeft werkelijk maar een klein deel iets van hun geheugen overgehouden. De robots die de aardbeving hier overleefden begonnen alles snel te herstellen. Er werden extra voorzorgsmaatregelen genomen om er zeker van te zijn dat we niet weer gewond zouden raken, als er nog meer bevingen zouden opkomen.

‘Eén robot, de meest bekende in onze hele geschiedenis, had zijn hele geheugen nog intact en werkend nadat hij was aangespoeld. Hij was bezig met het ontwikkelen van een rubberen zegel voor de >ab+ en morste per ongeluk wat op zijn arm, waar later een klein deel van open lag. De stof ging door langs zijn draden naar zijn geheugenbox. Het wikkelde zichzelf er volledig omheen en voorkwam dat het water bij zijn geheugen kwam.

‘Aangezien hij erg intelligent was, had hij de mogelijkheid delen van zijn lichaam te gebruiken om te creëren wat wij nu vandaag gebruiken, onze zeer krachtige kompassen. Hij kon ook met ons communiceren en vertelde dat er nog steeds robots waren die leefden. We begonnen onmiddellijk een weg te ontwerpen om onze robots terug te krijgen, het gat in de oceaanvloer, in het exacte midden van de Bermuda Driehoek.

‘Nu, weet een mens van ons bestaan af en liet haar tot geheimhouding zweren, wat ze ook deed. Haar taak was om robots te zoeken die hielpen om hun terug naar ons te brengen. Voor vele generaties, heeft haar familie ons geholpen met het herstellen van verdwaalde robots.’

Lara stak haar hand omhoog. ‘Maar hoe wist ze zo zeker of het robots waren? Hoe kon ze het verschil zien?’

‘Daar ben ik niet helemaal zeker van. Al sinds die tijd dat ze ons heeft geholpen, zijn er honderden robots teruggekeerd. En de bekende robot, wiens naam nog steeds geheim is, is bij ons vandaag. Hij begint tot het punt te komen waar hij niet langer meer functioneel kan zijn voor enige tijd. We zijn net als mensen. We zijn niet onsterfelijk. Maar, we leven voor

vele generaties waar de mensen naar leven.’

De klas was stil.

‘Fascinerend, nietwaar?’ zei de lerares.

Lara stak haar hand omhoog, de lerares glimlachte.

‘Ik ben blij te zien dat je een aardige interesse toont, >-VI.’

‘Ik heb nog een vraag. Wat zijn de taken van alle robots hier?’

‘Dat, mag je nooit weten. Als je bent afgestudeerd zul je in een baan worden geplaatst dat het meest geschikt is voor jou. Voor de genen die de gelukkigen zijn, dat er niet veel zijn, zullen de mogelijkheid krijgen te zien en te doen wat onze voornaamste taak is. Ik weet niet wat het is, want ik ben gekozen om lerares te worden. Om die reden, kan ik je niet meer dan dat vertellen.’

Een kleine jongen achter Lara stak zijn hand omhoog. ‘Betekent dit dan, als we deze baan niet krijgen, we niet *echt* ons allemaal helpen?’

‘Zeker niet! Iedere baan is zeer belangrijk hier. Elke robot levert een bijdrage aan de >ab+ op wat voor manier dan ook,’ antwoordde de lerares terug. ‘Zijn er nog meer vragen? Nee? Oké dan, op naar het eindexamen!’

‘EINDEXAMEN?’ gilde een meisje. ‘Dit is onze eerste dag!’

‘Nou wat had je dan verwacht? Twintig jaar school?’ de lerares lachte en vertelde toen dat ze allemaal stil moesten zijn. ‘Het examen zal aangeven of je zult slagen ja of nee. Het word mondeling gedaan dus ik verwacht een stem per beurt te horen.’

Ze wees naar de eerste robot om op te staan.

‘Welke symbool geeft een belangrijke plek, of persoon aan?’

‘Uhm...de ster?’

‘Correct. Volgende...schrijf Lab in de juiste woordenschat.’

De robot krabde aan zijn hoofd. I-i-ik kan het me niet herinneren!’ jammerde hij.

‘Blijf alsjeblieft staan.’ De lerares vroeg iedereen een enkele vraag en vertelde aan de gene die het juist hadden te blijven staan en voor de gene die het fout hadden te gaan zitten.

Eindelijk, is het Lara’s beurt.

‘Hoeveel sph’s geleden was de >ab+ beving?’

‘Vijfentwintig miljard jaar geleden.’

‘Ja! Oké mensen, voor degenen die het juist hadden, volg mij alsjeblieft.’

Twintig sph’s later...

Lara, samen met de rest van haar medeklasgenoten die geslaagd zijn, lopen dicht achter de lerares aan door een aantal gangen. Vele andere robots liepen langs hen heen, en Lara vroeg zich af wat er zou gebeuren als ze erachter kwamen dat zij niet een van hun was? Lara zal waarschijnlijk tot geheimhouding worden gezworen, of misschien gaan ze haar ontvormen? Wellicht geven ze er niks om? Alles wat Lara wist was dat ze door moest gaan met het meespelen, zelfs al is ze een indringer in hun geheime wereld.

‘Hier zijn we dan!’ riep de lerares hardop. Elk van jullie zal een voor een door deze metalen deur gaan. Wanneer je de deur open hoort gaan mag je binnen treden. Veel geluk allemaal, ik hoop dat je werk krijgt dat jullie leuk vinden om voor >ab+ te doen!’

Met dat gezegd, draait ze zich om, zwaait haar arm voor haar uit en haast zich door de gang op haar voertuig. De deur ging van het slot af en de eerste persoon ging naar binnen.

Twee sph’s later...

Lara wachtte geduldig haar beurt af. Ze vroeg zich af wat zij voor werk aangereikt zou krijgen? Hopelijk zou ze niet door een één of andere inspectie door moeten, dan zou dat haar dekmantel geheid verknallen! Lara's hartslag ging langzaam sneller kloppen naarmate de persoon voor haar de grote deur binnen ging. Zij was daarna! Lara was best tevreden met zichzelf. Ze was succesvol in het Lab gekomen en was ook al geslaagd voor school! Lara nam aan dat alle banen je trinden voordat je begon, aangezien ze er helemaal niet voor hebben geleerd op school.

Klik. Lara kijkt omhoog. Het was haar beurt. Ze steekt uit en trekt de grote deur open.

‘Wat is je naam?’ vroeg een robot.

‘>-VI,’ antwoordde Lara.

‘Volg mij.’

De robot nam haar naar het midden van de niet zo grote kamer naar de plek waar een grote grijze laken van het lage plafond hing, tot ongeveer dertig centimeter van de grond af. Voor het gordijn was een kleine zwembad gevuld met groenig gekleurd water, net als waar Lara door de oceaan vloer kwam. Mist sprong langzaam op zijn oppervlak.

‘Ga alsjeblieft achter het gordijn staan,’ vroeg hij. Lara deed het, en wacht dan verdere instructies af.

‘Welnu,’ zei hij, ‘voor het geval je afvraagt of dit pijn gaat doen, is het antwoord nee. Jullie draden zullen nu wat verdraaid zitten voor even, maar dat is normaal. Blijf alsjeblieft stil zitten totdat deze procedure klaar is. Zijn jullie klaar?’

‘Ja,’ antwoordde Lara met de gedachte, *wat is hij in hemelsnaam met me van plan?!*

De robot nam een klein apparaat uit zijn broekzak, voerde een veertig cijfer wachtwoord in en drukt dan een groene knop in. Hij kijkt toe als de groene mist sneller en hoger begint te springen op het water.

Lara kon niks zien door het gordijn. Het enige wat ze kon zien waren piepkleine groene sluiers. Ze stegen zo hoog als Lara, springend van het gordijn af.

De robot drukte nog een andere knop in op zijn gadget en een verslag begon uit een kleine opening te printen aan de voorzijde. Hij leek vrij geïmponeerd. Eindelijk gaan de groene sluiers terug naar beneden. Lara voelde nog niet eens een kleine verandering in haar lichaam en was er blij mee.

‘Jullie zijn klaar!’ riep de robot. Lara stapte achter het gordijn vandaan en liep naar de plek waar hij stond.

‘Jou resultaten zijn ongelooflijk >-VI! Ik weet zeker dat je de >ab+ groot van dienst kan zijn. Neem alsjeblieft de resultaten met je mee en ga door de uiterste deur rechts van je.’ Lara bedankte hem en gaat dan verder naar haar volgende bestemming...

Na nog een snelle scan in de volgende kamer, werd Lara verteld om nog even te wachten terwijl haar resultaten worden bekeken. Even later, kwamen drie verschillende robots, die allemaal vrouwelijk waren, Lara begroeten.

‘Hallo daar. Mijn naam is _\ en dit is >~ en ~--. We hebben geweldig nieuws voor je, >-VI,’ zei de eerste robot. ‘Je resultaten van beide scans waren ongelooflijk! Jij bent absoluut de perfecte robot die ons kan helpen.’

‘Voor welke taak?’ vroeg Lara.

‘Ik neem aan dat de lerares je hebt verteld over de bijzondere taak, dat maar voor een paar robots is gereserveerd?’

Lara knikt.

‘Nou,’ zei Lore de tweede robot, ‘dat is de baan die je zult krijgen! Je zult met ons drieën werken, samen met nog twee anderen.’

‘Wat moet ik gaan doen?’ vroeg Lara zich af.

‘Dat,’ antwoordde Lori, de derde robot, ‘zul je maar moeten afwachten.’

Vijftien sph's later...

De drie robots brachten haar naar de ruimte waar het gat in het “plafond” zat. Ze zaten allemaal naast het zwembad met groen water. Flux, de eerste robot draaide zich naar Lara.

‘We werken hier beneden.’ Ze wees naar het zwembad. ‘Ieder van ons heeft een speciaal voertuig dat we gebruiken om omhoog en omlaag hier doorheen te komen, aangezien het te gevaarlijk is voor ons om te gaan zwemmen.’

‘Ik krijg er ook een?’ vroeg Lara opgewonden. Ze knikte en hield een klein grijs, metalen doosje voor Lara's gezicht. De anderen robots pakte die van hun er ook bij.

‘Wat is dit?’ vroeg Lara.

‘Je voertuig,’ antwoordde Flux. Lara fronst en kijkt omlaag naar het kleine doosje. ‘Ik weet het, het ziet er vreemd uit. Kijk.’ Flux plaatste het doosje recht op het water. Ze drukte op een rode knop en onmiddellijk opent het zich en begon al zijn piepkleine gecompliceerde delen uit te vouwen. Binnen luttele seconden was het groot genoeg voor een persoon, of in dit geval, een robot, om in te proppen. Flux zwaaide en klimt dan in het voertuig. De bovenkant gaat dicht en begon dan onder het oppervlak van het water te zinken.

Lara kijkt toe als Lore en Ori hetzelfde doen. Nu, was Lara alleen. Ze glimlachte, omdat ze opgewonden was dat ze de beste baan mogelijk, had gekregen en omdat ze zojuist haar eigen watervoertuig overhandigd had gekregen dat in haar broekzak paste! Lara drukt de rode knop op het doosje in als het op het oppervlak drijft. Het was even later klaar met uitvouwen en ze stapt in.

Naarmate haar voertuig afdaald, ziet Lara dat er een kleine handbesturing is om haar door de tunnel heen te sturen dat constant draait en wendt. Een fel licht scheen op de voorkant van het voertuig, wat Lara hielp om door het donkere groene water heen te gaan.

Nabij tien Sph's later, wat gelijkwaardig was met vijf minuten, komt Lara bij haar bestemming aan. Als ze uit haar voertuig klimt, vouwt het zich gelijk op en Lara stopt het in haar rugzak. Ze kijkt vooruit en ziet een gesloten deur. Er was geen deurkruk, maar Lara ziet een kleine videocamera daarboven. Rechts naast de deur was een klein beeldschermje. Flux keek naar Lara.

‘Hoe was de rit?’ vroeg ze.

‘Goed,’ antwoordde Lara terug.

‘Mooi! Oké, ik zal je laten zien hoe je binnen moet komen. Om daar te komen, ben je helemaal van jezelf afhankelijk, dus luister goed! Heb je een kompas?’

Lara knikt. En haalt het uit haar rugzak.

‘Uitstekend. Maak het open. Als je dat gedaan hebt, zeg je je naam en druk dan op het groene knopje. Er zal een plattegrond verschijnen op het schermje en het zal je laten zien waar je bent. Je zult een dieptemeter rechtsboven het scherm te zien krijgen, die je laat zien hoe ver je onder het oppervlak van de oceaan zit. Druk op het knopje dat half rood, half groen is, als je langs welke deur dan ook komt dat op slot is. Het kompas zend dan een signaal uit

naar de beveiligingssysteem van de deur en zal je toegang verlenen. Begrepen?’

‘Geloof het wel,’ antwoordde Lara terug.

‘Ik zal je later de andere functies van het kompas laten zien. Ik zie je binnen.’

Lara zwaait tot ziens en opent dan haar kompas door op een knop op het klepje te drukken. Het bovenste deel zwaaide open en het scherm lampje ging aan.

‘>-VI,’ zei Lara en drukt dan het groene knopje in. Bijna meteen, was er een plattegrond gemaakt en verscheen op het scherm. Lara kijkt ernaar, zoekend naar haar stappen van waar ze is gekomen. De dieptemeter las 34 vadem. Vanaf de plattegrond, kon Lara precies zien waar ze zat, aangezien een rode ster flikkert die haar locatie aangeeft. Lara zag ook de deur waar ze voor stond, die had een groene “x” daar bovenop, kennelijk om aan te geven welke deuren beveiligd waren.

‘Voordat je verder gaat,’ zei ze, ‘is het een vereiste dat je een oogscan laat doen, zodat ons systeem weet dat jij het echt bent. Elke robofoon is verschillend van alle anderen. Omdat we duizenden kleine deeltjes op onze ogen hebben, zijn ze bijna onmogelijk te hercreëren. Als iemand toevallig je kompas steelt, kunnen ze je stem nadoen om toegang te krijgen. Hoewel, de oogscan nog nooit eerder heeft gefaald. Het kan zelfs ontdekken of je wel of geen robot bent!’ lachte Lore.

Lara liet ook een gedwongen lachje horen.

‘Oké >-VI, nog een ding. Als je door deze deur bent gegaan, zul je mij moeten zoeken. Ik wil dat jij je kompas gebruikt om dit te doen. Dit is wat je moet doen: druk de kleine rode knop in. Het is een deel van de decoratieve grens, maar dan het smalste gedeelte. Dan, zeg je de naam van de robot en ze zullen in het blauw op je plattegrond verschijnen, met hun naam daarnaast getypt. Als de robot niet binnen het bereik is dan je scherm laat zien, druk dan de rode knop onder die waar je net op drukte, in. Een blauw gestippeld lijntje zal de meest directe route uitstippelen tot waar de robot is. Of, als je wilt zien wat voor robots dichtbij je zijn, druk dan de knop in boven de kleine en ze zullen op het scherm verschijnen. Veel succes!’

‘Wow,’ dacht Lara, ‘*deze kompas is geweldig!*’ Lore verlaat het scherm, Lara zat nu buiten het toezicht. Ze was ongerust om de oogscan. Ze drukte de tweegekleurde knop in en een kleine mechanische arm kwam vanuit het plafond omlaag. Het hield wat leek op een verrekijker dat uit elke oculair een rode laserstraal liet schijnen.

Lara twijfelde, maar loopt dan naar de scanner. De rode straal gleed over haar ogen en stopt dan.

‘*Toegang geweigerd. Je blijkt geen robot te zijn. Probeer het alstublieft nogmaals. Als het weer geweigerd word, word er alarm geslagen,*’ zei een opgenomen robotstem.

Lara kijkt chagrijnig. Dit was het dan, haar avontuur is over. Ze zou worden ontdekt, haar dekmantel is verknalt. Lara zucht en plaats dan haar handen op haar heupen. Er *moest* een manier zijn om langs de beveiliging te komen. Lore had Lara verteld dat een robofoon uit verschillende kleine deeltjes was gemaakt.

Opeens, glimlacht Lara. Ze had een idee en het moet maar beter werken! Ze grijpt in haar rugzak en haalt er haar zonnebril uit. Ze drukt het kleine knopje in en haar nachtvisie gaat aan. Lara loopt naar de oogscanner en begint te duimen naarmate het rode licht over haar bril flitst.

‘*Toegang verleend. Welkom >-VI.*’

‘Yes!’ juichte Lara. Het is gelukt! Ze stop haar bril terug in haar rugzak en gaat dan door de deur.

Lara bevind zich in een gang. Haar keuzes waren naar links gaan, rechts of rechtdoor. Ze drukte het kleinste rode knopje op haar kompas in en zei Lore’s naam. Onmiddellijk, verschijnt er een blauwe ster met Lore’s naam ernaast getypt, dat begon te flikkeren op het scherm. Ze was niet zo ver weg. Lara gebruikte de plattegrond om haar te helpen met het lokaliseren van de kamer waar Lore in zat. Gewoon voor interesse belang, drukte ze de knop boven de kleine rode in, en nog vier andere sterren verschijnen naast die van Lore. Eén naam was onbekend voor Lara. >*sph.*

‘Luh...sis,’ sprak Lara uit. Ze klopte op de deur, die geen enkele beveiliging had en gaat dan naar binnen.

‘Goed werk, je hebt het gehaald!’ riep Lore luid. De robot die Lara nog niet eerder had ontmoet, stapte naar voren. ‘>-VI,’ zei Lore, ‘dit is...’

‘...Luhsis,’ onderbrak Lara.

‘Juist! Ik denk dat je wel weet hoe het kompas werkt zo te zien,’ glimlachte Lore.

Lara knikt. ‘Oké, zet me aan het werk!’

15 Sph’s later...

De vier robots waren klaar met het geven van een rondleiding aan Lara door hun werkplaats. In de grote kamer, stonden zes werktafels, met een enorm scherm aan de voorkant van de kamer. Het liet live beelden zien van de hemel. Op de aangrenzende muur rechts, hing er een enorm wit bord, het soort dat in het klaslokaal hing waar Lara eerder was.

Er was een afbeelding van een grote tabel, verdeeld in verschillende kolommen, op het bord. Lara bestudeerde het grondig.

Naam	Soort	Aantal man	Datum	Locatie	Afgerond
Cyclops	Oorlogsvloot	309	Maart 1918	Barbados, West Indië	Ja
Vlucht 19	Vliegtuig	14	5 December, 1945	Fort Lauderdale, Florida	Ja
Revenoc	Zeilboot	4	Jan 1958	Key West	Ja
Sno’ Boy	Vissersboot	40	Juli 1963	Kingston, Jamaica	Ja
Vlucht 28	Vliegtuig	12	7 September 1990	Fort Lauderdale, Florida	Ja
Dragonhead	Schip	47	Oktober 1994	Barbados	Ja
Sun Viper	Vliegtuig	10	1999	Bermuda	Ja
Vlucht 13	Vliegtuig	15	2001	Key West	Ja
Sydney	Zeilboot	3	4 Augustus,	Kingston,	In de toekomst

			2002	Jamaica	
Sky Swan	Vliegtuig	16	5 Augustus, 2002	Everglades, Florida	In de toekomst
Dragonfly	Oorlogsvloot	327	6 Augustus, 2002	Bridgetown, Barbados	In de toekomst

Lara herkende een aantal namen. Dit was een kaart van een van de meest beroemde verdwijningen van de Bermuda Driehoek! Lara was gechoqueerd! Wat hadden de robots met hun te maken?

Wat Lara niet wist, was dat de robots ALLES met de duizenden mysterieuze verdwijningen te maken hadden...

Lara werd op haar schouder getikt. Ori stond naast haar. 'Ben je klaar om te beginnen?' vroeg ze. Lara zei van ja en volgt haar dan de kamer uit en door de gang waar ze eerst doorheen ging. 'Heeft je lerares je verteld over de meest beroemde robot?'

'Ja,' antwoordde Lara.

'Nou, als je werkt waar wij werken, dan ben je de gelukkige om hem te ontmoeten! De drie andere robots hebben hem al ontmoet en ik ook. Ik zal je meenemen naar waar je hem kan gaan ontmoeten. Luhsis heeft hem al verteld dat je eraan komt. Geen andere robots hebben hem ooit ontmoet, dus dit is een aardige kans! Nadat je even gepraat hebt, zal ik je helpen met het uitzoeken van een verblijf. Je zult wel uitgeput zijn!'

Lara knikte met haar hoofd en klopt dan op haar buik. 'Moe en hongerig!' *Twee Sph's later...*

Lara stond voor een normaal uitzierende deur. Ori heeft haar zojuist alleen gelaten. Ze vertelde Lara om voorbereid te zijn om door een hoop beveiliging te gaan en dat ze over ongeveer twintig sph's terug zou zijn, dat zo geschat gelijk stond aan tien minuten.

Ze opende de deur en stapt naar binnen. De volgende deur vereiste een oogscan, het volgende, haar kompas en eindelijk bij de laatste deur, was een deurbel. Ze drukte het in en wachtte dan geduldig af.

'>-VI?' vroeg een man.

'Ja.'

De deur opende zich en Lara ging naar binnen. Een robot stond voor haar neus, leunend op een loopapparaat.

'>-VI, mijn naam is ~\/. Ik ben erg blij dat we een nieuw lid in onze groep hebben. Ik heb gehoord dat je een ernstige gedeelte van je geheugen bent verloren.'

Lara knikte.

'Ik neem aan dat je niet kunt wachten om te beginnen met werken en om te leren wat we hier doen, maar ik ben bang dat we niet de tijd hebben nu. Ik ben erg moe en moet gaan opladen. Morgen zet ik je aan het werk, ik kijk er naar uit om met je te werken.' Lara zei tot ziens naar Orx en ontmoet dan Ori.

'Hoe voel je je?' vroeg ze aan Lara.

'Vereerd,' antwoordde ze, 'om de meest beroemde robot ontmoet te hebben!'

Ori glimlacht en knikt met haar hoofd. 'Ja, we zijn erg blij. Kom op nu, laten we je een

verblijf geven!’

Zestig Sph's later...

Dus, je begrijpt hoe je dit moet gebruiken?’ vroeg Ori aan Lara.

‘Ja, bedankt voor het laten zien.’

Ori nam afscheid en vertrekt. Lara had een leuke huis gevonden dat ongeveer tien minuten lopen was naar het zwembad. Ze was van plan om een van die kleine gave voertuigjes te nemen waar ze die kinderen eerder op zag rijden. Lara's verblijf stond vrij van een van de grote gangen. De “huizen” van de robots hadden de grootte van een middelmatige slaapkamer. Binnen stond een eenpersoonsbed, een klein raampje met uitzicht op de oceaan, een wasruimte, een oplaadapparaat, koelkast en een dressoir met daarin alle licht gekleurde korte broeken en grijze shirts.

Ori had bijna alles aan Lara over haar nieuwe verblijf uitgelegd omdat “Lara het zich niet kon herinneren.” Als eerst, trouwen robots niet, baren geen kinderen, of worden verliefd. Daarvoor leven ze alleen en hebben een eenpersoonsbed. Gelukkig voor Lara, hadden de robots een mensenformaat, zodat ze in bed paste.

Robots gaan naar de badkamer, maar niet voor dezelfde redenen als dat mensen hebben. Hoewel, hun lichamen wel afval creëren. Ori had aan Lara verteld dat de oplaadapparaat iets was waar ze zich kon opladen. Elke robot werkt op een krachvoorraad. Het apparaat heeft een lange slang dat uit de bovenkant van de cilinder komt. De robot stopt de slang in een gat in hun rechterzij en laden zichzelf dan op. Wanneer ze naar de badkamer gaan, laten ze in feite ongebruikte kracht vrij. De kracht dat nog in hun over is aan het einde van de dag, moet worden vrijgelaten uit hun lichamen, want het word giftig voor hen.

Lara zag helemaal geen voedsel in de koelkast. In de plaats, waren er verschillende kleine doosjes waar een klein rechthoekig vaste stofsoort in zat. Ze opende er eentje en gaf er een snelle lik aan. Het smaakte naar verse perziken! Lara propte snel de rest van de inhoud naar binnen en kauwde erop. Het was fantastisch!

Ze draait de doos om en zag wat tekst op de bodem. Deze vaste stoffen werden gebruikt voor het schrobben van je vloer en muren van je huis! Ze zijn gemaakt uit een variëteit van dieren waar Lara nog nooit van gehoord had, net als de variëteit in planten die gevonden zijn in de oceaan. Die zaten vol met proteïnen en waren geweldig voor het verwijderen van vuil op de vloer, volgens etiket. Lara haalde haar schouders op. Eten was goed! Ze opende nog een doos en at zijn inhoud. Dit keer was het aardbeiensmaak.

Na het opblijven van twintig uur, was Lara aardig uitgeput. Haar maag was tevreden met de maaltijd, maar ze hunkerde naar een drankje. Lara spuit een paar mondvolle slokken van de waterpistool met water in haar mond. Het was maar goed dat het een groot pakket had om op je rug te doen en verschillende flessen op het pistool. Ze had het in het strandhuisje gevuld voordat ze vertrok, zodat het water nog goed was. Lara verwijderde het pakket dat op je rug ging en plaatste het in de koelkast, ze had de voorkeur voor koel water. Lara sprong in haar bed en viel al snel in een diepe slaap.

De volgende morgen word Lara wakker met een geweldig gevoel. Ze had enorm veel energie en kon niet wachten met beginnen. Ze kleepte zich om in een schone korte broek en een shirt van het dressoir. Ze deed haar rugzak om en keek of haar zonnebril erin zat. Met een laatste blik op haar kamer, gaat Lara op weg naar haar werk.

Onderweg naar het zwembad, zag Lara dat wat robots hun kompassen om hun nek aan

een ketting hadden hangen. Ze liet een van hen stoppen en vroeg waar ze er eentje kon halen.

‘Twee deuren rechts verderop,’ antwoordde hij. Lara bedankte hem en opent dan de deur. Er was een robot in een kleine kamer die Lara een ketting gaf.

Ongeveer tien sph’s later was Lara terug in de kamer waar Orx, de beroemde robot werkte. Hij glimlacht wanneer ze de kamer binnentreed.

‘Goedemorgen, >-VI,’ zei hij. Lara zei hallo en nam dan plaats naast hem.

‘Ik ga je nu alles uitleggen. Luister alsjeblieft goed.’

Lara knikt en haakt dan haar handen vast op haar schoot.

‘Op het eerste moment toen de >ab+ werd gemaakt, waren we op niets belangrijks gefocust, naast de behoeftes om te leven. Na de bevingen en ik op het strand was aangespoeld, zijn de dingen drastisch veranderd. Zodra ik wakker werd, lagen er verschillende andere robots om mij heen. De meeste van hen waren in ernstige conditie, anderen waren oké. De genen die konden functioneren dwaalden af in de steden en grotere steden. Ik wist dat we onmiddellijk hulp nodig hadden, dus ik begon voor wie dan ook te zoeken die nog een halve brein in hun hoofd had zitten. Jammer genoeg, vroeg ik het een mens.

‘In mijn opzicht was het een grote fout, want ik dacht misschien, heel misschien konden we ze vertrouwen. Ik had het behoorlijk fout.

‘Er was een kleine groep met volwassenen die ongeveer vier sph’s van ons af zaten. Ik vroeg ze om hulp en vertelde hun over onze situatie. Zij hadden wapens. Zij hadden alle robots vermoord in hun gezichtsveld. We waren hulpeloos! Gelukkig had ik de mogelijkheid mezelf nog te verbergen en was ongedeerd.

‘Door verschillende delen van mijn lichaam te gebruiken heb ik de kompas gemaakt en later verder ontwikkeld. Ik kon met de andere robots communiceren in de >ab+ en drong ze aan om een weg voor me vrij te maken en voor de andere robots om terug te gaan.

‘Voor een hele lange tijd zaten we in wanhoop. Het duurde even voor ons voordat we weer op onze voeten konden staan, maar het lukte. Dit is waarom de Bermuda Driehoek tot zijn bestaan is gekomen. Dit was toen ik verklaarde dat we het hele mensenras zouden vernietigen! Ik was doodsbang dat de volwassenen de anderen over ons bestaan zouden vertellen en we konden niet het risico lopen om hun het te laten uitvinden. Bovendien, wilde ik wraak nemen op de robots die ze van ons hadden afgenomen.

‘Toen de robots het eerste daglicht zagen, werden we gelokaliseerd op de plek waar we nu vandaag zitten. ROBOTS hebben de driehoek gemaakt! Om het mensenras uit te roeien, wilde we het doen uit veiligheid voor onze wereld.

‘Ik heb een formule ontwikkeld, groene nevel dat de tijd kan veranderen. Ik heb een mechanische vogel de lucht in gestuurd en goot het nevel helemaal door de driehoek heen, het meeste in het middelpunt.

‘Wanneer er schepen of vliegtuigen door de driehoek reisden, zou de nevel hun uitrusting veranderen, wat alles terugbracht tot zestig sph’s. Dit verwarde hun instrumenten, kompassen en radio’s. Als ze in het middelpunt zaten, werd de nevel zo krachtig, dat hun vliegtuigen of schepen in de oceaan zouden storten, in een onderwater ruimte dat alleen toegankelijk was vanuit de >ab+. De ruimte zit met een hoop druk, dus het drukt al het water terug naar achteren als we weer een voertuig hebben gevangen.

‘Iedereen die aan boord was zou verdrinken. We hielden verslagen bij van alle vliegtuigen en schepen die in de driehoek waren gepasseerd en voor degene die nog gaan, in

de toekomst. Mensen weten nog steeds niet waarom deze “mysterieuze verdwijningen” zijn gebeurd en dat zullen ze nooit weten ook.

‘Want zie je, alleen jij en de andere vier robots weten van mijn plan om de mensen te vernietigen. Ik weet dat het een eeuwigheid gaat duren om ze op deze manier van ze af te zijn, dus ik ontwikkel nu een formule dat zal groeien wanneer het wordt blootgesteld aan lucht. Als het volstaan is stuur ik de vogel weer en laat de nevel los. Dan, zullen de mensen binnen een dag of twee vernietigd zijn! Zoals jullie al op onze grote tabel hebben gezien, zijn er nog drie “verdwijningen” in zicht. Eén in ongeveer vijf sph’s en morgen een ander. De laatste is 7 September, waar 327 man zal sterven! Wat denk jij >-VI?’

Lara kon het niet geloven! ‘Ik denk dat het een geweldig idee is. Ik ben het honderd procent met je eens,’ loog ze.

Orx grijnst. ‘Uitstekend.’

Ongeveer twee minuten later, gaat er een groot alarm af. Het gilte heel luid, wat Lara gedwongen haar oren deed bedekken.

‘WAT GEBEURT ER?’ schreeuwde ze.

‘SYDNEY IS ZOJUIST GESTORVEN!’ juichte hij. Een minuut later stopte het alarm en Lara’s oren suiste nog best lang na.

Orx riep Lori door middel van een intercom systeem en vertelde haar om de kaart bij te werken.

‘>-VI, wil je alsjeblieft even met me meekomen? Ik wil je wat laten zien,’ vroeg Orx, met een grijns op zijn gezicht...

Lara ontwijkt onder een lage straal en ging verder met het volgen van Orx. Ze zaten onder zijn kantoor, in een grote kamer. Lara zag zichzelf kijken naar een kleine zeilboot.

‘Jouw taak,’ lag Orx uit, ‘is om de lijken te verwijderen en ze in een grote afvalcontainer te stoppen. >sph handelt later met ze af. Dan, ga je door de boot en ga op zoek naar wat dan ook, dat waarde heeft. Als je klaar bent, druk je op die grote rode knop op de muur en _\ zal het wegschuiven. Oké?’

‘Ja.’

‘Goed. Ik zie je later!’ Orx ging weg en Lara was nu alleen. Ze wilde hem alles behalve helpen! Sterker nog, ze was al bezig met het plannen van haar aanval...

Lara klom op het kleine zeilbootje en opende de kleine deur van de cabine. Drie lichamen lagen op de vloer, vermoedelijk een moeder, vader en zoontje. Snel trok ze hun een voor een uit en in de grote grijze afvalcontainer. Dan, begint ze aan haar zoektocht.

Ongeveer een half uur later, had ze de hele boot afgezocht. Er was niks waardevols, maar Lara vond hun logboek en ging zitten om het te lezen. Ze bladerde naar hun laatste intrede. Het was van eerder deze dag.

2 Augustus, 2002:

Het zeilen ging tot zover veilloos! Het weer was heerlijk, het had maar een keer gestormd. We hadden nog steeds genoeg voedsel en onze boot is in uitstekende staat. We zijn begonnen met zeilen bij Kingston, Jamaica en hebben geen bestemming in gedachten.

Ongeveer vijf minuten geleden, was onze boot een groene nevel binnengetroten. Op het eerste oog dachten we dat het mist was, maar nu zijn we er niet zo zeker van. Mijn man

zegt dat onze kompas in de war draait! We weten niet zeker waar ze zitten, aangezien onze instrumenten het niet doen zoals het moet. We kunnen amper zien waar we naartoe gaan vanwege de nevel. Ik heb een noodsignaal vijf minuten geleden afgevuurd, maar niemand heeft gereageerd. Mijn man heeft moeite met het besturen van de boot en we beginnen in wat ruwe wateren te komen. Ik denk niet dat we het gaan halen...

Dat was alles wat er geschreven was. Lara sloot het boek en legde het terug op de tafel waar ze het gevonden had. Op dat moment, besloot ze het werk vroeg te verlaten zodat ze haar aanval kon plannen. Lara drukte de rode knop in en vertrok.

Honderd twintig sph's later, had Lara het meeste van haar plan al uitgewerkt. Ze krabbelde haar ideeën op in haar notitieboek en trok er verschillende scenario's uit. In het midden van de nacht, loopt Lara snel terug naar het zwembad. Ze dronk het overgebleven water uit een van de flessen van haar waterpistool, (ze had nog een fles over in de koelkast) en vulde dan alle flessen met het groene water. Snel haastte ze zich terug naar haar huis en deed de deur achter haar op slot.

Alles dat nodig was voor haar aanval lag op bed. Lara plaatste haar vlammenwerper op de bodem van haar rugzak. Na het omkleden in haar eigen kaki korte broek bond ze haar holsters om haar benen. Lara pakte een schone shirt uit het dressoir en scheurde de mouwen eraf en doet het dan aan. Haar nachtvisie zonnebril rustte op haar hoofd en het kompas slingerde om haar nek. Ze bond haar water pakket bovenop haar rugzak en bevestigde de buis aan het waterpistool. Nadat Lara haar pistolen in haar holsters had gestopt, was ze klaar om te gaan. Ze zou later terugkomen voor de rest van haar spullen.

Als Lara bij het zwembad is genaderd, pakte ze de kleine doos erbij dat haar voertuig was. Ze stapte in en gaat dan door de kronkelende tunnel...

Op het moment dat ze door de beveiliging en door de grote gang gaat, doet Lara haar zonnebril op en zet de nachtvisie aan. Aan het einde van de gang kon ze een licht uit de grote werkruimte zien komen. Ze was niet zeker of iemand in de buurt was, dus houdt ze het kompas omhoog en flipt het open. Lara had een uitstekend geheugen en had geen moeite met het activeren van de plattegrond en de functie om iedereen in haar omgeving te laten zien. De plattegrond liet Orx in zijn kantoor zien, bewegingloos. In de grote werkruimte, liepen Lore en Flux wat heen en weer. Lara zou hun eerst vermoorden.

Stilletjes kroop ze langs de rechterzijde van de muur en pakte haar rechterpistool erbij en hield het waterpistool in haar linker. Met een vlug begin, rende Lara recht voor de kamer.

KNAL! KNAL! Lara vuurde een paar kogels op elke robot. Ze raakte Lore in haar borstkas en Flux in haar rechterbeen.

'Wat doe je?!' jammerde Flux.

'Gewoon wat robots afknallen die mijn wereld willen vernietigen,' antwoordde Lara. Beide robots keken naar Lara, geschokt. Ze glimlachte naar ze en stopt dan haar pistool weg. Opeens, schiet Flux naar voren richting Lara! Snel springt ze over haar heen en spoot haar rug nat met water. Flux gilte het uit en viel weer aan.

Lara doet een salto achterover en beland bovenop een bureau en spuit haar geregeld met het waterpistool. Ze leek er niet al teveel aangetast te zijn, dus Lara grijpt weer naar haar pistool.

KNAL! KNAL, KNAL! Flux viel op de grond. Lara draait zich naar Lore.

‘Waarom?’ fluisterde Lore.

‘Jij vermoord mijn mensen.’ *KNAL!* Lore viel ook op de grond. Hoewel, geen van de robots was dood. Lara knielt neer naast Flux en stopt de zuiger van haar waterpistool in haar gat in haar zijkant. Ze haalt de trekker over en een dunne lijn met water werd in de robot gespoten. Flux gilte moord en brand! Haar lichaam begon te schudden en al snel begon het te roken. Lara deed hetzelfde bij Lore en weer vulde gegil de kamer.

Ze verspild geen moment om naar Orx’s kantoor te gaan. Ze belde drie keer aan. Het ging van het slot en Lara ging vlug naar binnen. Orx zat aan zijn werktafel, met pen in hand.

‘Mijn god, >-VI! Waarom ben je in hemelsnaam zo gekleed?!’

Lara staarde naar hem, haar armen hangend langs haar zijde, lichtjes gebogen over haar holsters. Ze hield beide pistolen in haar handen, haar waterpistool stak uit haar rugzak.

‘Je lijkt niet al tevreden. Wat is er aan de hand?’ vroeg hij.

Lara opende haar kompas en zag dat Ore en Luhsis de grote werkruimte dichter benaderden. Ze moest hen vernietigen voordat ze de kans kregen om te ontsnappen.

‘Ik ben zo terug,’ zei Lara. Naarmate ze door de gang rent, stopt ze haar pistolen weg en haalde weer haar waterpistool tevoorschijn. Stilletjes kruipt ze langs de muur.

Plotseling gaan alle lichten uit! Lara was meteen omringt door de duisternis. Ze kijkt op haar kompas en zag dat Ore en Luhsis in de grote werkruimte zaten. Ze hadden de lichamen gevonden.

Lara zet snel haar nachtvisie aan en krabbelt terug naar waar een andere gang met de grote verbond. Ze schuilt zich om het hoekje en wacht af. Ori had Lara vertelt dat na een tijdje, de kracht giftig zou worden voor de robots. Het was erg jammer dat ze geen bij zich had. Maar, ze had wel een waterpistool met bevroren waterbolletjes en groene nevel. Na een tijdje als het nevel gemixt is met water, vormt het zich in harde bolletjes.

Ze kijkt op haar kompas. De twee robots verlaten de kamer. Lara ging op de vloer liggen, met haar hoofd glurend om het hoekje. Ze zag eruit als iemand van het leger die wachtte om aan te vallen op een willekeurige die in zicht kwam.

Volgens haar kompas, zat Luhsis het meest in de buurt. Hij zat ongeveer zes meter verderop en nam snellere passen.

Lara’s ogen turen zich door haar zonnebril. Ze kon een wit figuur zien, dat Luhsis was. Ori zat niet ver daarachter. Lara richtte het pistool op Luhsis. Ze wachtte af. Haar hand trilde niet. Al snel wanneer hij nog maar drie meter verwijderd is, schiet Lara vijf bolletjes in beide ogen. Hij schreeuwde het uit, met zijn handen direct grijpend naar zijn ogen. Ori stopt. Ze kijkt om haar heen, angstig. Ze liep verder naar voren, heel langzaam.

Lara richt voor haar ogen en leegde zo meer bolletjes uit haar pistool. Ori viel op de grond, gillend van de pijn. Lara loopt naar elke robot en vuurde een paar schoten in hun zijdes, om er zeker van te zijn dat ze nooit meer zullen functioneren. Nu, was er nog maar een robot over. Ze gaat de hoek om en ging naar zijn kantoor.

‘Welkom terug, >-VI,’ zei Orx. Lara staarde even naar hem.

‘Ze zijn dood.’

‘Wie?’

‘_√, >~, ~-- en sph,’ antwoordde ze. De ogen van Orx werden wijd.

‘Hoe? Wat? Wie-?’

‘Mij.’

‘Waarom?!’

‘Ze waren mensen aan het vermoorden.’

‘Dat ze ook zouden moeten doen!’ antwoordde hij terug.

‘Ze vermoorden mensen, zoals mij.’

Orx zijn mond viel open van verbazing. ‘Je bent een mens?’

Lara knikt.

‘Weet je wat dat betekent?’ vroeg hij.

‘Nee.’

‘Ik heb geen keus dan je te vermoorden.’

Lara lachte. ‘Als ik nou een vuurstaaf had voor elke keer dat ik dat hoorde, dan had de wereld niet langer meer een zon nodig.’

Orx snauwde uit naar haar. ‘Wel, is dat nou niet erg jammer dat je dat nooit meer zult horen?’

Ze grijnsde. Lara hield van een tegenstander met zo’n hoog respect. Het was een zonde dat ze dat kapot moest maken.

‘Je lacht naar de dood. Wie denk je dat je bent?’ vroeg hij in snobistische toon.

‘Lara Croft. Lara Croft de tombe rover, kruisvaarder, overlever, waaghals, de meest gevreesde kampioen en de #1 robot vernietiger.’

Orx lacht. ‘Maar je bent een meid.’

‘Met een buitengewoonlijke vaardigheid en talent,’ maakt ze af.

‘Goed dan, *Lara Croft*. Laten we dit maar snel afmaken.’ Hij schreeuwde in razernij naarmate hij vooruit duikt naar Lara. *KNAL! K-K-KNAL!* Lara vuurde een aantal schoten naar hem voordat ze vooruit over hem heen sprong en een in de lucht salto maakt en daarna perfect achter hem op de grond land.

KNAL! KNAL!

‘Argh!’ gilte hij. Orx draait zich om en komt oog in oog met Lara. Bliksemsnel, opent er een kleine sectie op de voorkant van zijn lichaam en er kwam een klein buisje gedeeltelijk uit. *Puh, puh, puh*. Kleine hoeveelheden van groene nevel schoten op Lara.

Snel maakt ze twee salto’s naar achteren en rolt dan naar links. Ze sprint naar voren, springt en trapt Orx in de maag. De buis was gebogen en was nu naar de grond gericht. Hij was *niet* blij.

Lara pakt haar waterpistool en begon de waterbolletjes eruit te pompen naar hem. Orx ontweek de meeste, met een paar rake. *KNAL! KNAL!* Lara werd beschoten! Ze springt omhoog, doet wat salto’s, duikt laag op de grond en ontwijkt de dodelijke kogels. Terwijl Lara dit doet, maakt ze haar weg naar Orx.

KNAL! Lara duikt op de grond, wat haar de schot met meters doet ontwijken. Vlug trapt ze met linker been uit en laat hem struikelen. Orx viel met een harde *DREUN* op de grond! Zonder enige tijd te verliezen, grijpt Lara een pistool en schoot de lichten in de kamer kapot. Ze verwelkomt de duisternis net als haar zonnebril. Orx stond weer rechtop.

‘Wel, wat is dit toch leuk,’ zei hij met een hese stem, ‘mensenjacht.’

‘*Robotjacht*,’ verbeterde Lara hem. Orx draaide in het rond in Lara’s richting. Snel beweegt ze zich door de kamer heen.

KNAL!

KNAL, KNAL!

KNAL!

‘Argh!’

KNAL!

‘Oef!’

Krak.

‘Oh nee,’ zei Lara in een sarcastische toon, ‘heb ik zojuist je arm gebroken? Ik hoopte meer op je been. Oh nou, dat kan makkelijk verholpen worden.’ Ze grijpt zijn rechterbeen, draait het en trekt het dan naar achteren totdat het zijn bovenrug raakt.

‘AHH!’ Orx schreeuwde het uit in helse pijn. Zijn gejammer vulde de kleine kamer, echoënd van de muren.

‘Wat zei je?’ vroeg Lara. ‘Oh, je wilt dat je *andere* been ook gedaan word, zodat het niet buitengesloten voelt? Wat egoïstisch van me.’

KRAK!

‘Oww! AHHH!’

‘Ah ja, dat voelde mij ook goed aan. Ben blij dat we deze belevenis samen konden delen. Geef me je kompas. *Nu.*’

Orx zat in ondraaglijke pijn. Zijn goede arm friemelde en overhandigde het bibberig aan Lara. Ze grijpt het, opent het en met tevreden hoofd stopt ze het in haar rugzak.

Zo snel als Lara kon gaan, sleept ze Orx de kamer uit en terug in de kleine kamer waar de uitgang terug in het lab was. Ze haalde zijn voertuig samen met die van haar tevoorschijn. Nadat ze klaar waren om te gaan, knoopte Lara ze samen vast met wat touw dat ze in haar rugzak had. Ze duwde Orx in zijn voertuig en sloot de bovenkant.

Voordat ze gingen, had Lara nog wat meer werk te doen. Ze pakte haar kleine vlammenwerper en begon op elke deur lijnen uit te branden. Het metaal begon te smelten van het verschroeiende vuur. Even later was de deur vergrendeld en niemand kon nog ooit terug naar binnen. Lara rende terug naar haar wachtende voertuig en dan terug naar het lab...

‘...Dat is waarom hij vernietigd *moet* worden. Een paar mensen waarvan hun gedrag ongepast was symboliseert het mensenras? Dat dacht ik niet. Ik heb de andere leden vernietigd en ik ga de “meest beroemde robot” ook vernietigen.’ Lara had alle robots bij elkaar gebracht in de grote gang waar de groene zwembad stond. Ze sprak uit op duizenden robots. Lara had alles aan hen uitgelegd. Ze waren niet onder de indruk, vooral gezien het voor honderden jaren achter hun rug om aan de gang was. Ze voelde zich ook verward omdat ze geen idee hadden dat dit aan de gang was. Voor Lara’s geruststelling, hadden ze er geen problemen mee dat zij een mens was en waren dankbaar voor haar hulp.

Alle robots waren stil als Lara haar voertuig in haar zak stopt en Orx op zijn kop boven het zwembad hield.

‘Geniet van je bad,’ fluisterde ze. Lara liet hem los en hij plonsde naar beneden in de groene nevel en dan in het water. Zijn gegil werd opgezogen van de geluiden van zijn lichaam dat door het water werd vernietigd. Lara pakt haar pistool en vuurt een schot bovenin zijn hoofd voordat ze hem uit het oog verloor. Zijn lijm was niet kogelvrij.

Met behulp van de andere robots, word er een metalen plaat over het zwembad geschoven. Lara gebruikt haar vlammenwerper om het af te sluiten en kijkt dan naar de robots. Een enorm geluid van applaus omringt haar. Lara grijnst en maakt dan haar weg door

de menigte naar haar huis. Ze pakt haar jachtgeweer in en leegde de dozen uit haar koelkast.

‘Als je wilt >-VI,’ >\IV, Lux, het negenjarig jongetje wie Lara ontmoette toen ze voor het eerst in het lab kwam, zei, ‘kan ik je een volle doos van dat voor je regelen.’

Lara glimlacht. ‘Dat zou geweldig zijn.’ Ze was klaar met inpakken en gooit dan haar rugzak op haar rug. Lux gaf Lara een kleine doos.

‘Je hoeft alleen op de knop op de bovenkant te drukken. Het zal zich uitvouwen. Ik heb zoveel als ik kon daarin gepropt!’

Lara bedankte hem en gaat dan terug naar de grote gang. ‘Er is alleen nog een ding wat ik moet doen,’ zei Lara hardop. Ze pakt het kompas van Orx, opent het en drukt de enige knop binnenin in.

‘Waar is dat voor?’ vroeg een Robot.

‘Zijn mechanische vogel heeft zojuist de nevel met water besproeit. Het zal binnenkort bolletjes gaan regenen. Niemand zal nog schade oplopen!’

‘Wacht!’ riep dezelfde Robot uit. ‘Ga je nou weg?’

Lara knikt. ‘Mijn avontuur zit er op...ik zal een andere moeten vinden!’

‘Nee, blijf nog een dagje?’

Lara kijkt om haar heen. Iedereen knikte met hun hoofden. ‘Oké!’

2 Augustus, 2002

Na nog een paar dagen langer te zijn gebleven, was Lara met allerlei rondleidingen door het lab mee geweest. Ze had een schitterende tijd en had spijt dat ze moest gaan. Ze was opgewonden toen ze haar een voertuig gaven die de kinderen hadden! Het vouwde niet zo op zoals de meeste dingen, maar dat maakte niet uit. Als Lara direct onder de ladder zit om in de onderzeeër te gaan, riep een robot haar naam.

Ze kijkt naar beneden. ‘Noem me alsjeblieft Lara!’ Ze gooiden een klein doosje omhoog en ze ving het. Binnenin zat een ooglap met de lasers waarmee je kon schrijven! Het had zelfs een multifunctionele optie! Ze maakt een laserstraal en zwaait dan vaarwel.

Lara glimlacht in zichzelf naarmate haar vliegtuig in de Bermuda Driehoek vliegt. Ze opende haar kompas en wanneer ze recht boven het midden zitten, kijkt Lara door haar raam naar beneden en begon te lachen.

Verschillende gekleurde laserstralen schenen helder, dansend door het water. Ze zwaaide achter haar raam. Lara kon hun niet zien, maar ze wist dat zij haar konden zien. Lara wist dat ze haar nooit meer zouden vergeten, nooit Lara Croft vergeten, >-VI, de meest bekende naam in de robot geschiedenis.

A New World – a new Life

Copyright © 2003 by Katie Fleming

Tomb Raider and Lara Croft

Copyright © by Core Design and Eidos Interactive